

י ר מ ה ש ב ר ו ן

מ. שרתוך

DOC 00483

נאום בכינוס הנצחון על הר הצופים במדשלים (א' תמוז תשי"ב)

זה כיבוש ארצות, הרס משטרים, שער בוד עמים, אנו בלבד היינו עם שלם שנידון לכלייה. אומות העולם מונות כיום את הרבבות, את מאות האלפים של קרבנות שנמלו במערכה, אנו מר גים את המליונים שהוכרעו לטבת, את מצבנו קובעים כאחד המספר העצום של הקרבנות ואופן גטילתם. זה קשור בזה: משום שכך נמלו, לכן רבים נמלו. נוכח ההפגנה האיומה הזאת של חר-פת הולשתנו, יקר לנו שבעתים כל גילוי של כוח וכבוד, של חרוף נפש, כל זכיה במות של גבורה ונקם.

נעלה ונקדושה מכל גילוי הגבורה העברית שזכינו להם בדרךנו היא מל-חמת הגיטאות. מלחמת הגבורים האל-מתיים, זמם, נערים ונערות בודדים חולי שים, פוסטגרים למסר ביד האויב, חתי מספר וחסרי נשק, קומץ קטן של דור דים מול לחמת עצום של גליתים, ללא כל קשר עם-מעולם החיצון, ללא כל הקנה לתגבורת, ללא כל סיכוי לנצחון, אפילו לא להצלת עצמם, גם ללא בטחון. שדבר גבורתם וקרבתם יודע בר-בים, שהמוקד שהם עולים עליו יאיר למרחוק; מלחמת יאוש וזוהר זו תר שאר לדורות מקור של גאון ועוזרות, של החלטה נחרצת להחליץ מהגיטו, להרוס את הגיטו, להקים לעם העברי מצודה כזאת בארצו שלעולם לא יירא בה את סכנת מות הקלון.

יקרים לנו כל האלפים הרבבות של בני עמנו שנמלו בקרב בתוך מיליון החיילים היהודים בכל צבאות הברית, יקרים לנו במיוחד הקרבנות והחללים של תנועת ההתנדבות הארץ-ישראלית, התנועה אשר היא בלבד זכתה להציב לעם העברי יד כעס לחם בצדן של כל אומות הברית, התנועה ששלחה זרועותיה מן הארץ הזרה, יצאה לגרר יות בשליחות של נקם וגאולה, בישרה ברבים, בארצות שכנות ובארצות רחוקות, את דבר תקומת עמנו מחדש על אדמתו בתקופת בין המלחמות. נזכור את כל אלה משליחינו ושליחותינו הנב-אמנים שמתו קרבנות תאוונה ומחלה עקב שירותם הפעיל, ופתיל חייהם הצעירים ניתק ללא עת; את כל שנמלו בהמצות האויב במדבריות; את כל

יום הנצחון הוא יום חשבון. חכנו - סיכום המלחמה ותהייה על עתידות השלום. שני רגשות פרעמים בקרבנו: יגון ללא נוחם על שפר העם עם שמת הנקם לאיד האויב, עם תרועת נצחון לקיום העם העברי שניצל מכלייה. נזכיר מה אבד לנו, אבל אל נשכח את אשר ניצל, נוכח ממדיו העצומים, ההר במים, של האסון אל יהיו גם ההצלה קל בעינינו.

נזכור מה זמם האויב: להכרית מארץ זכרנו לעשות את העולם כולו גנדי מיהודים, לסחוט את הגולל על התר-לדה הישראלית. המזימה הזאת, לא קמה, ואל נאמר כי היהדות הגדולה שמעבר לים קצרו ידי התליין מלהשריגה, לא קצרו, נעלה על הדעת אינו שמות בגוף העולם ובנש-מתו היה עושה נצחון הצורך באירר פת הים לא היה מפריע לן להשתלט או על חבל כולה, אבל היו ארצות, שעמדו על עברי פי פחת של כיבוש צבאי וניצלו, ארץ אחת כזאת היא אנגליה, על יהדותה, ארץ אחרת כזאת היא ארצנו, פעם ופעמיים ושלוש כל-הנה אלינו כאן הרעה, ועדינו לא באה. נזכור את הימים אחרי כיבוש יוון, כאר שר פס הים התיכון בלבד הפריד ביד נינו ובין הארצות המוכן ליונוק. נזכור מה היה גורלנו - או אילמלא פלישת האויב לברית המועצות, אלמלא קרב האיתנים שהתחולל שם, ואל נשכח לעולם את מעמד אל-עלמיון, כאשר מאחורי גבו של צבא אוקינלק הנסוג ומחזיק מעמד באחרית כוחותיו פרפרה בין חיים ומוות ראשית ההגשמה לתקות הדרות של העם העברי, ישוב שלם של ששים רבוא עמד או מול תהום האב-דון, אז היו לנו רק חששות כבדים מאוד, היו שהתחמקו, כי הכיבוש לא יבא עלינו כלייה גמורה, כעת לאור הבלהות של מדורות השמד באירוסה אנו יודעים היטב ממה ניצלנו: מחורר בן יהודי כזה בארץ אשר בבל ורומי לא העלוהו על דעתם.

נזכור ממה ניצלנו, אבל היש עת עם בעולם העושה כיום חשבון כזה למלחמה? היש עם שטעם כמונו את מר המות? כלפי העולם כולו המזימה הי-